

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **S. T.**, zast. Mgr. Pavlem Bednaříkem, advokátem, se sídlem Bartolomějská 291/11, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 1. 2020, č. j. CPR-10045-45/ČJ-2017-930310-V238 a ze dne 21. 1. 2020, č. j. CPR-10045-46/ČJ-2017-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 4. 2020, č. j. 1 A 9/2020 - 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 11. 3. 2017, č. j. KRPA-87240-19/2017-000022-ZAM (dále také jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“), uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovila dobu 1 roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Současně správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 11. 3. 2017, č. j. KRPA-87240-20/ČJ-2017-000022-ZAM (dále také jen „rozhodnutí o nákladech správního řízení“), žalobci uložil podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutími ze dne 21. 1. 2020, č. j. CPR-10045-45/ČJ-2017-930310-V238 a ze dne 21. 1. 2020, č. j. CPR-10045-46/ČJ-2017-930310-V238 (souhrnně též „napadená rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobce proti oběma rozhodnutím správního orgánu prvního stupně a potvrdil je.

II.

[3] Žalobce podal proti napadeným rozhodnutím žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji shora označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Městský soud poté, co shrnul skutkové okolnosti posuzované věci a dosavadní průběh řízení [žalovaná nejprve obě odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění a proti rozhodnutí o nákladech správního řízení zamítla jako nepřijatelná rozhodnutí ze dne 25. 5. 2017, č. j. CPR-10045-5/ČJ-2017-930310-C232 a č. j. CPR-10045-6/ČJ-2017-930310-C232; městský soud žalobu proti těmto rozhodnutím zamítl rozsudkem ze dne 7. 8. 2017, č. j. 4 A 66/2017 - 37; uvedený rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 271/2017 - 31 a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení; městský soud obě rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 2017 zrušil rozsudkem ze dne 27. 2. 2019, č. j. 4 A 66/2017 - 70 (dále také jen „zrušující rozsudek“) a věc vrátil žalované; ta rozhodla napadenými rozhodnutími], žádné z žalobních námitek v nyní projednávané věci nepřivěděl.

[5] Městský soud předně dovedl, že námitka o neúčinnosti vzdání se práva odvolání je bezpředmětná proto, že žalovaná s ohledem na pochybnosti o tom, zda žalobcovy vzdání se práva na odvolání bylo projevem jeho svobodné vůle, věc meritorně posoudila, vázána předchozím právním názorem městského soudu ve zrušujícím rozsudku. Nedůvodnou shledal i námitku, podle níž měla žalovaná zahájit přezkumné řízení podle § 94 a násl. správního řádu.

[6] Za nedostatek městský soud nepovažoval, že žalovaná neustanovila ve správním řízení žalobci tlumočnicka z mateřského jazyka, nýbrž z ruštiny. Z protokolu o výslechu žalobce je totiž patrné, že pokládaným otázkám rozuměl a reagoval na ně přilehavě, nežádal opakování kladených otázek, ani neuvedl, že by jim nerozuměl či že by je potřeboval objasnit, a protokol včetně poučení také podepsal s tím, že nepožaduje jeho doplnění či změny a že je jeho obsah správný.

[7] Nezákonnost správního řízení nespatořoval městský soud ani v tom, že řízení bylo moc rychlé a podle žalobcovy mínění zkratkovité a hektické. Poukázal na skutečnost, že všechny nezbytné úkony žalovaná učinila, opatřila potřebné podklady rozhodnutí, řádně žalobě poučila o jeho právech a umožnila mu je využít. Samotná rychlost správního řízení (jež trvalo v řádu hodin) jeho nezákonnost nezpůsobuje.

[8] Městský soud zaujal stanovisko k námitce, podle níž žalovaná chybně odmítla v žalobcově případě aplikovat § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudek ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31) shledal, že žalobce na území České republiky vykonával závislou práci, aniž k tomu měl povolení k zaměstnání vydané Úřadem práce České republiky, přičemž o povinnosti obstarat si pracovní povolení věděl. Pouze formálně uzavřel pracovní smlouvu s polskou společností OVD-TEMYRTRANS sp. z o. o., a to za účelem legalizace práce na území České republiky, čímž naplnil skutkovou podstatu podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.

[9] Nakonec městský soud jako věcně správné a zákonné, mající ve vztahu k rozhodnutí o správním vyhoštění akcesorickou povahu, posoudil i rozhodnutí o nákladech správního řízení.

pokračování

III.

[10] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti opakuje námitky vztahující se k neúčinnosti vzdání se práva na odvolání s tím, že na něj byl vyvíjen nepřípustný nátlak ve vztahu k tomuto úkonu. Z uvedeného důvodu spatřuje v postupu žalovaného i městského soudu podstatnou vadu řízení. Ta spočívá také ve skutečnosti, že jak žalovaná, tak městský soud neprovedly stěžovatelem navržené důkazy a znemožnily mu tak účinnou obranu a uplatnění jeho práv. Rezignace na ochranu zákonnosti procesu správního vyhoštění je podle stěžovatele zásadní vadou v postupu městského soudu.

[12] Stěžovatel též namítá, že tlumočnick mu byl ustanoven až po zahájení správního řízení, o čemž svědčí číslování správního spisu, a nebyla mu přetlumočena tato prvotní listina včetně poučení o jeho právech. Již pro uvedené měl městský soud napadené rozhodnutí zrušit.

[13] Nakonec stěžovatel poukazuje na skutečnost, že správní řízení v prvním stupni trvalo do vydání rozhodnutí jen několik hodin, což je nestandardní a potvrzuje to stěžovatelovu námitku, že řízení bylo hektické, zkratkovité a nezohledňující právo na spravedlivý proces a prokazuje to i nátlak na stěžovatele směřující ke vzdání se práva na odvolání.

IV.

[14] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že s ustanovením tlumočnicka do jazyka ruského žalobce souhlasil a v rámci výsledku prohlásil, že položeným otázkám rozuměl. Z uvedeného důvodu žalovaná neshledala pochybení v postupu správního orgánu prvního stupně. Ke stížnostním námitkám směřujícím proti postupu městského soudu se žalovaná odmítla vyjádřit a navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud předně posuzoval námitky, jež jsou podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by řízení před městským soudem bylo stíženo vadou, jež by mohla mít vliv na jeho zákonnost. Vady podřaditelné pod uvedený kasační důvod je ostatně Nejvyšší správní soud povinen posoudit i tehdy, pokud je stěžovatel nenamítá, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[18] Stěžovatel v této souvislosti namítá, že žalovaná a městský soud se nevypořádaly s jím navrženými důkazy. Nutno však zdůraznit, že v řízení před městským soudem stěžovatel žádný důkaz k provedení nenavrhla, městský soud se tudíž vytčeného pochybení dopustit nemohl.

[19] Obdobné pochybení ze strany správních orgánů pak stěžovatel v žalobě nenamítal. Je tak zřejmé, že ve vztahu ke správním orgánům a jejich postupu ve správním řízení se jedná o námitku novou, v řízení o žalobě neuplatněnou, tudíž nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovateli nic nebránilo ji uplatnit již v žalobě. Závěr o nepřipustnosti kasační námitky je shodně třeba zaujmout i vůči stížnostnímu tvrzení, podle něž byl stěžovateli tlumočník ustanoven až po zahájení správního řízení. I tu totiž stěžovatel mohl uplatnit již v řízení o žalobě, a pokud tak neučinil, jde tato skutečnost nyní k jeho tíži, neboť kasační soud se jí pro nepřipustnost zabývat nemůže.

[20] Mimoběžná je stížnostní argumentace týkající se neúčinnosti vzdání se práva na odvolání ve správním řízení, jež představuje stěžejní část kasační stížnosti. Tuto argumentaci stěžovatel vznesl již v původním řízení, v němž žalovaná obě jeho odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění i o nákladech správního řízení zamítla jako nepřipustná, v dalším řízení poté, co byla věc vrácena žalované zrušujícím rozsudkem městského soudu, však již žalovaná odvolání posoudila a meritorně rozhodla. Městský soud tudíž správně v napadeném rozsudku poukázal na skutečnost, že žalobní námitky směřující k neúčinnosti vzdání se práva odvolání jsou bezpředmětné, neboť netvořily *ratio decidendi* napadených rozhodnutí. To obdobně platí i v řízení o kasační stížnosti ve vztahu k napadenému rozsudku. Ani městský soud se již z pochopitelných důvodů nezabýval účinností vzdání se práva na odvolání, neboť žalovaná – jako odvolací orgán - věc meritorně přezkoumala. Otázka účinnosti vzdání se práva na odvolání totiž již nehrála žádnou roli.

[21] Jediná stížnostní námitka, která je přípustná a také směřuje k otázkám, jež tvořily rozhodovací důvody napadeného rozsudku a jimiž se tedy věcně městský soud zabýval, se tak týká nezákonnosti správního řízení proto, že trvalo pouze v řádu hodin. Shodnou námitkou se zabýval i městský soud v napadeném rozsudku a správně zdůraznil, že pouhá délka řízení na jeho zákonnost vliv nemá. Městský soud přitom poukázal na skutečnost, že přestože řízení trvalo v řádu hodin, stěžovatel nebyl na svých právech nikterak zkrácen. Zahájení správního řízení mu bylo oznámeno, správní orgán prvního stupně učinil veškeré nezbytné úkony, opatřil taktéž potřebné podklady, s nimiž měl stěžovatel možnost se seznámit, aniž vznesl jakéhokoli výhrady či námitky. Dostalo se mu také potřebných poučení o možnosti uplatnění jeho práv a nebyl nikterak zkrácen ani v možnosti je uskutečnit. K uvedené obecně vznesené námitce tak ve shodě s městským soudem i kasační soud uzavírá, že nezákonnost správního řízení jen z důvodu jeho délky v řádu hodin neshledal.

[22] Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud shrnuje, že žádný z uplatněných kasačních důvodů neshledal opodstatněným.

VI.

[23] Kasační stížnost tudíž není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[24] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná byla ve věci účastníkem úspěšným, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu